

Arrest

nr. 42 503 van 27 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 4 november 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 29 januari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GARCIA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Slovaaks staatsburger van Roma origine, verklaarde voor het Commissariaat-generaal in januari 1999 in uw woning te zijn aangevallen door dronken politieagenten. De agenten werden aangeklaagd maar in 2002 vrijgesproken. Na de vrijspraak werd u nog verschillende keren aangevallen door dezelfde agenten. In augustus 2003 ontvluchtte u, na alweer een aanval, Slowakije en diende u een asielverzoek in bij de Tsjechische autoriteiten.

In september of oktober 2004 keerde u terug naar Slowakije nadat uw asielverzoek werd afgewezen. Kort na uw terugkeer werd uw echtgenoot zwaar geslagen. Pas twee weken later liet hij zich verzorgen en omwille van de laattijdige verzorging overleed hij in december 2004.

In mei 2005 werd uw zoon beschoten waarna u besliste Slowakije te verlaten, wat u in augustus 2005 deed. Na uw vertrek uit Slowakije kenden ook uw achtergebleven kinderen nog problemen.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er gesteld worden dat hieruit niet blijkt dat u Slovakije zou hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of dat er een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Vooreerst kan er worden vastgesteld dat uit informatie van het Commissariaat-generaal in verband met het incident waarvan u in januari 1999 het slachtoffer werd, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de daders werden aangeklaagd en werden gedwongen ontslag te nemen uit de politiediensten. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de vrij spraak van de agenten niet zozeer het gevolg was van de onwil van de Slovaakse gerechtelijke instanties hen te veroordelen, maar van tegenspraak binnen de verklaringen van ooggetuigen die een veroordeling onmogelijk maakten.

Bijgevolg kan niet worden gesteld dat de Slovaakse overheden zouden hebben geweigerd u de nodige bescherming te bieden.

Aangaande de vervolgingsfeiten die u na de vrij spraak van de agenten in 2002 zou hebben meegemaakt, dient te worden opgemerkt dat u de aard en de ernst ervan niet aannemelijk maakt.

Eerst en vooral brengt u geen bewijzen aan die uw verklaringen moeten ondersteunen.

U verklaart dat uw echtgenoot verschillende keren tot bloedens toe zou zijn geslagen en dat hij hiervoor in Tsjechië medisch werd onderzocht (CGVS, db, p.9). U kan deze verklaringen echter niet ondersteunen met de documenten die bij deze onderzoeken ontegensprekelijk zullen zijn opgemaakt.

U kan uw verklaringen dat uw man aan de verwondingen van de laatste aanval is overleden, evenmin staven met medische attesten. U legt wel een overlijdensakte van uw echtgenoot voor, maar ook hieruit blijkt geen causaal verband met een aanval op uw man.

Het is integendeel op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u pas op het Commissariaat-generaal verklaart dat de eigenlijke doodsoorzaak van uw echtgenoot een hersentumor is. Het causaal verband dat u tussen deze ziekte en de incidenten legt, is echter niet aannemelijk.

Voorts dient ook te worden opgemerkt dat uw gedrag onverenigbaar is met de vrees die u beweert te koesteren.

U verklaart gevisieerd en vervolgd te zijn door dezelfde twee agenten en door hen in heel de stad Kosice te zijn achternagezet. Toch keerde u uitgerekend naar Kosice terug toen uw asielaanvraag door Tsjechië werd afgewezen.

Uw verklaring dat u nergens anders in Slovakije familie had, is niet afdoende.

Ook blijkt uit uw verklaringen dat uw pogingen om bescherming te verkrijgen zich beperkten tot het indienen van een klacht bij de lokale politie (CGVS, ten gronde, p. 4, 6, 7 en 8) en een poging tot het telefonisch bereiken van een mensenrechtenorganisatie.

U zou, ondanks de ernst van uw vrees, geen verdere pogingen om hogere autoriteiten of mensenrechtenorganisaties te contacteren, ondernomen hebben (CGVS, ten gronde, p. 9), niettegenstaande er naar aanleiding van de gebeurtenissen in 1999 wel degelijk een onderzoek werd gestart en de betrokkenen in beschuldiging werden gesteld.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat zowel de autoriteiten als mensenrechtenorganisaties naar aanleiding van het incident in 1999 optraden, maar dat zij van de latere, minstens even ernstige, incidenten niet op de hoogte zouden geweest zijn en hiertegen niet zouden zijn opgetreden.

Gezien voorgaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u in het kader van uw asielverzoek voorgelegde documenten –de paspoorten van u en uw kinderen, de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw echtgenoot, een convocatie en de tickets voor uw reis naar België- kunnen aan deze conclusie niets wijzigen aangezien ze enkel uw identiteit, uw reisweg en het overlijden van uw echtgenoot betreffen en geen bewijzen vormen van de door u aangehaalde incidenten.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift van 6 november 2006 dat zij, nadat haar asielaanvraag door Tsjechië werd geweigerd, teruggekeerd is naar Kosice omdat zij nergens anders familie had en hoopte met rust gelaten te worden.

Zij meent overigens dat haar niet verweten kan worden dat zij te weinig stappen heeft ondernomen om haar situatie te verbeteren. Verzoekster argumenteert (zie het verzoekschrift, p. 2) dat zij *“immers geconfronteerd werd met de onophoudelijke pesterijen van twee vrijgesproken (!) agenten”*.

Zij verklaart dat het feit dat deze agenten uiteindelijk berecht werden, dan wel kan wijzen op een adequate bescherming uit hoofde van de Slovaakse autoriteiten, een en ander werd en wordt door haar alleszins anders aanvoeld.

Verzoekster stelt dat zij het feit van de vrijspraak van de twee agenten en vooral het feit dat deze kunnen blijven verder gaan met hun pesterijen, ervaart als *“een vorm van straffeloosheid”*.

Dat die twee agenten zijn ontslagen doet haar vrees, aldus verzoekster, nog toenemen; zij voelt dit aan *“als hebben de agenten niets meer te verliezen en dus belust zijn op wraak”*.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoekster beweert vervolging te vrezen vanwege twee gewezen agenten. Zij moet aldus aannemelijk maken dat noch de Staat, noch internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster slechts een paar zeer minimale pogingen ondernomen heeft om nationale bescherming te verkrijgen. Zij beweert één klacht te hebben ingediend bij de lokale politie -zij brengt daarvan geen bewijs bij- en een poging te hebben gedaan om een mensenrechtenorganisatie telefonisch te bereiken.

Dergelijke pogingen kunnen in redelijkheid niet aangenomen worden als een beroep op bescherming van de overheden in haar land van herkomst.

Verzoeksters verweer om haar in gebreke blijven bij het aanvragen van hulp te verrechtvaardigen, faalt. Haar verklaring dat zij geconfronteerd werd met pesterijen van twee agenten, zelfs als zij hun vrij spraak ervoer als een vorm van straffeloosheid, betekent geen verhindering om bescherming te zoeken tegen het gewelddadig optreden van een paar -lokale- agenten.

Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, dat de vrij spraak van de bedoelde agenten het gevolg was van tegenspraak tussen de verklaringen van ooggetuigen. De Commissaris-generaal stelt aldus terecht dat *"Bijgevolg kan niet worden gesteld dat de Slovaakse overheden zouden hebben geweigerd u de nodige bescherming te bieden"*.

Verzoekster deelt trouwens dit besluit wanneer zij in haar verzoekschrift (zie p. 3) stelt dat "deze agenten uiteindelijk berecht werden, dan wel kan wijzen op een adequate bescherming uit hoofde van de Slovaakse autoriteiten,..." -het objectieve element van vrees- maar benadrukt dat haar gevoel van onveiligheid *"...een en ander werd en wordt door haar alleszins anders aangevoeld"* enkel puur subjectief van aard is.

De Raad merkt overigens op dat verzoekster, gelet op het feit dat haar beweerde problemen met de twee agenten het lokaal karakter niet overstijgen, over een intern vluchtalternatief beschikt.

Terecht stelt de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaring als zou zij nergens anders in Slowakije familie hebben, geenszins afdoende is. Verzoekster is een volwassen vrouw en moeder van een kroostrijk gezin. Verweerder stelt terecht dat het voor hem niet duidelijk is hoe verzoekster aan de bekommernis van een gebrek aan familie tegemoet wil komen door zich te vestigen buiten haar land van herkomst.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster de motivering van de Commissaris-generaal aangaande het nalaten van neerleggen van bewijzen, niet tegenspreekt of weerlegt.

De Raad verwijst dan ook naar deze motivering aan schaarst zich hierachter: *"Eerst en vooral brengt u geen bewijzen aan die uw verklaringen moeten ondersteunen. U verklaart dat uw echtgenoot verschillende keren tot bloedens toe zou zijn geslagen en dat hij hiervoor in Tsjechië medisch werd onderzocht (CGVS, db, p.9). U kan deze verklaringen echter niet ondersteunen met de documenten die bij deze onderzoeken ontegensprekelijk zullen zijn opgemaakt. U kan uw verklaringen dat uw man aan de verwondingen van de laatste aanval is overleden, evenmin staven met medische attesten. U legt wel een overlijdensakte van uw echtgenoot voor, maar ook hieruit blijkt geen causaal verband met een aanval op uw man. Het is integendeel op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u pas op het Commissariaat-generaal verklaart dat de eigenlijke doodsoorzaak van uw echtgenoot een hersentumor is. Het causaal verband dat u tussen deze ziekte en de incidenten legt, is echter niet aannemelijk."*

In acht genomen wat voorafgaat kan van verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden erkend.

2.4. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 29 januari 2007 om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zij beweert dat de bedreigingen van de twee agenten haar terecht doen vrezen ernstige schade op te lopen bij terugkeer naar haar land.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar het asielrelaas.

Vastgesteld werd dat verzoekster naliert tegen het beweerd risico op ernstige schade bescherming te vragen aan overheden in haar land, zoals bepaald in artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet kan derhalve niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE